

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.044/2025/11.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Kozma Tamás ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperesi cég neve (székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselői:

Borfői Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Borfői Botond Márton, címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 14.M.70.016/2024/27.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 14.M.70.016/2024/28.

Í T É L E T :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 53 530 (ötvenháromezer-ötszázharminc) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a 67 440 (hatvanhétezer-négyszáznegyven) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2015. január 13-tól állt az alperes alkalmazásában diszpécser, majd tervező diszpécser munkakörben.

[2] Az alperes a munkáltatói jogkört a magyarországi fióktelepén keresztül gyakorolta.

[3] A fuvarozási és áruszállítási tevékenységekkel összefüggésben az alperesnél 2022. év végétől létszámcsökkentést határoztak el, amely érintette a (ország 1)-i székhely mellett a magyarországi és (ország 2)-i fióktelepeket is. Ennek keretében az alperes igazgatótanácsa az alperesi fióktelepnél rendszeresített hét diszpécser létszámának egy fővel történő csökkentéséről határozott.

[4] Az alperes a felperes munkaviszonyát a 2023. április 21-én közölt felmondással 2023. június 9-el megszüntette. A felmondás indokolásában rögzítette, hogy ismeretes, a munkáltató az átszervezés mellett döntött 2023. április 18-án igazgatótanácsai határozattal, erre és egyéb gazdasági tényezőkre is figyelemmel (orosz-ukrán háború és ennek munkáltató működésére történő kihatásai) a társaság gazdálkodásának racionalizálása érdekében szervezeti változtatás kerül végrehajtásra. Az átszervezés során a felperes jelenleg betöltött munkaköre megszüntetésre kerül. Rögzítette azt is, hogy jelenleg sem a felperes gyakorlatának, sem szakmai képzettségének, sem végzettségének megfelelő más munkakört a munkáltató nem tud felajánlani, ezért az Mt. 66. § (2) bekezdése alapján átszervezésre hivatkozással, mint munkáltató működésével összefüggő okból szünteti meg a munkaviszonyt felmondással.

A kereset és az ellenkérelem

[5] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 843 000 forint és ezen összeg után 2023. április 21-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetésére.

[6] Álláspontja szerint az alperes a munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg, elsődlegesen azért, mert a jogviszony megszüntetése a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 7. § (1) bekezdésében meghatározott joggal való visszaélés tilalmába ütközik, másodlagosan pedig azért, mert az Mt. 64. § (2) bekezdésében, 65. § (1) bekezdésében, valamint 66. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen a felmondás indoka nem valós, átszervezés nem történt, így nem valós az sem, hogy a jogviszony megszüntetésére a munkáltató működésével összefüggő okból került sor.

[7] Előadta, hogy 2023. év elején két hónapon keresztül sokkal kevesebb feladatuk volt és az a pletyka kezdett terjedni, hogy (személy 3), az alperesi fióktelep kereskedelmi igazgatója lehet felelős a magán megbízók távozásában. (Személy 3) áthelyezését követően új kereskedelmi igazgató került kijelölésre, akivel szemben többször nem tetszését fejezte ki, nem tartotta alkalmasnak e pozíció betöltésére. A felmondás indoka kapcsán (tanú 1)-től hallott arról, hogy (tanú 2), az alperes (ország 2)-i fióktelepének vezetőjének elmondása szerint munkaviszonya megszüntetésének tényleges indoka a korábbi kereskedelmi igazgatóval ápolt baráti kapcsolata, valamint az a körülmény volt, hogy részére információkat adott ki, amelyek következtében az alperes megbízásoktól esett el. (tanú 1) elmondása szerint egy telefonbeszélgetést hallott a (ország 2)-i fióktelep vezetője és két másik munkatárs, (személy 2) és (személy 1) között ebben a témában.

[8] Hivatkozott továbbá arra is, hogy lehetőség lett volna arra, hogy akár mozdonyvezetőként, akár diszpécserként tovább foglalkoztassa az alperes.

[9] Nem vitatta, hogy az általa betöltött munkakörre nem vettek fel más személyt, ugyanakkor előadta, hogy változás sem következett be a cég életében, a diszpécseri szolgálat átstrukturálása sem történt meg, amelyre álláspontja szerint szükség lett volna az átszervezéshez.

[10] A felmondási időre történő munkavégzés alóli mentesítésének indokát pedig az képezte, hogy ne tudjon kémkedni a cégnél.

[11] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására, a felperes perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: rÜkr.) 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján kérte megállapítani, azzal, hogy jogi képviselője ÁFA fizetésre köteles.

[12] Érdemi hivatkozás nélkül vitatta a magyar bíróság joghatóságát.

[13] Téves perlésre hivatkozott, figyelemmel arra, hogy a felperes munkáltatója nem az alperes, hanem az alperes magyarországi fióktelepe volt a felek közötti munkaszerződés alapján.

[14] További védekezése szerint a keresetlevél visszautasításának, illetve az eljárás megszüntetésének lenne helye azon okból, mert a felperes keresetleveléhez nem csatolta az

érdemi részben feltüntetett bizonyítékokat, bizonyítási indítványt egyáltalán nem terjesztett elő.

[15] Érdemi védekezése a kereset elutasítására irányult. A kereseti követelésösszegszerű számításait nem vitatta.

[16] Állította, hogy a felperes jogviszonyának megszüntetése indokát az alperesnél végrehajtott átszervezés képezte, annak nincs köze a felperes által hivatkozott baráti kapcsolathoz, valamint arra, hogy az alperes megbízásokról esett el.

[17] A felmondása indoka valós volt, a felmondási jog gyakorlása során joggal való visszaélést nem valósított meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete és jogi indokai

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet, valamint az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét elutasította. Megállapította, hogy a le nem rótt 50 600 forint eljárási illeték az állam terhén marad. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 53 550 forint perköltséget.

[19] A joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült egyes kérdésekről szóló 5/2017. (XI. 28.) KMK véleményre hivatkozással elsődlegesen a felmondás tételes jogszabályba ütközése miatti jogellenességét vizsgálta.

[20] A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy az alperesnél a megrendelések csökkentek, egy diszpécser munkakörben álló személy munkaköre megszűnt. A megszüntetett létszámot az alperes nem töltötte be új személlyel. A létszámcsökkentés miatti átszervezés az alperes magyar és román fióktelepét is érintette.

[21] Kifejtette, hogy önmagában az a felperesi hivatkozás, hogy korábbi munkakörét egy nála tapasztalatlanabb munkavállaló látta el, nem teszi vitássá a létszámcsökkentés megtörténtét. A Kúria eseti döntésére hivatkozással rámutatott, hogy az átszervezés fogalmán nem kizárólag a szervezeti felépítést érintő változást, hanem a korábbi munkaköri feladatelosztás megváltoztatását is érteni kell. Szintén eseti döntésre alapítottnak rámutatott, hogy a létszámleépítés valósága nem vitatható, ha az adott munkaköri feladat ellátására nem alkalmaznak új munkavállalót, hanem a munkakört már addig is alkalmazott munkavállaló feladatkörébe utalják. Ez pedig a jelen perbeli esetben megvalósult. A gazdasági nehézségeket mind a peres felek nyilatkozata, mind a tanúvallomások megerősítették. A felmondás jogszerűsége tekintetében az igazgatótanácsi döntés ismertségének nem tulajdonított jelentőséget.

[22] Tekintettel arra, hogy a felmondás indokának valóságát bizonyítottan találta, így további tanúkihallgatásokat nem tartott indokoltnak. Utalt rá, hogy a felperes azon hivatkozása, miszerint őt diszpécserként vagy mozdonyvezetőként tovább foglalkoztathatták volna, a diszpécseri létszám csökkentése miatt nem volt megalapozott, továbbá a felperes

maga sem hivatkozott arra, hogy lett volna üres mozdonyvezetői álláshely. Munkakör felajánlási kötelezettség pedig a munkáltatót csak védett korú munkavállaló esetében terheli.

[23] Mindezeket összességében értékelve arra a megállapításra jutott, hogy a felmondás a munkáltató működésével indokolt okból az Mt. 66. § (2) bekezdése alapján jogszerű volt.

[24] Ezt követően vizsgálta, hogy az alperes a jogviszonyt a joggal való visszaélés tilalmába ütközően szüntette-e meg. Az Mt. 7. § (1) és (3) bekezdésének rendelkezéseit idézve arra a megállapításra jutott, hogy a felperes indítványára meghallgatott tanúk nem támasztották alá azt a felperes által állított tény, miszerint az alperes vezetősége azért a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről határozott, mert a felperes (személy 3)-mal jó viszonyt ápolt és részére az alperes vezetőségének tudomása szerint feltehetően üzleti titkokat képező információkat szolgáltatott, amelyek az alperesnél gazdasági nehézségekhez vezettek.

[25] A bizonyítékokat akként értékelte, hogy a felperes által megnevezett (tanú 1) – tanú vallomása szerint – maga nem hallott olyan telefonbeszélgetést (tanú 2) részéről, amelyben megjelölte a felperes által hivatkozott okot. (Tanú 2) nyilatkozata szerint az a szóbeszéd alakult ki két diszpécserrel, (személy 1) és (személy 2), hogy a felperes felmondásának oka vélhetőleg az, hogy nem értették meg egymást, illetve, hogy barátja volt az (ország 1)-i gazdasági igazgatónak, azonban biztos információja az elbocsátás indokáról nem volt. Mivel sem a felperes által megjelölt (tanú 1), sem (tanú 2) tanúvallomása nem támasztotta alá a felperes által hivatkozottakat, ezért a felperes által megjelölt további két tanú - (személy 1) és (személy 2) – kihallgatását, indokolatlannak tartva, mellőzte.

[26] Az MK 95. sz. állásfoglalásra, valamint eseti döntésre hivatkozással rámutatott, hogy a felmondást nem lehet a munkaügyi jogvita keretein kívül eső indokokra hivatkozással hatálytalanítani. Ilyennek minősítette a felperes azon előadását, amely szerint az ő jogviszonyának megszüntetése több anyagi veszteséggel járt a munkáltató számára, mint egy másik ugyanabban a munkakörben dolgozó másik személy munkaviszonyának megszüntetése járt volna, illetve, hogy az átszervezés ilyen módon nem volt megfelelő.

[27] Mindezeket összességében értékelve arra a megállapításra jutott, hogy a joggal való visszaélésre alapított jogellenesség sem megalapozott, ezért a keresetet elutasította.

[28] Ítélete indokolásában kitért továbbá az eljárás megszüntetése iránti kérelem, valamint a joghatóság és a kötelező perben állás hiányára alapított eljárási kifogások értékelésére is.

[29] Az eljáró bíróság joghatóságát az Mt. 3. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó nemzetközi magánjogról szóló 2017. évi XXVIII. törvény (a továbbiakban: Nmjt.) 96. §-a alapján állapította meg.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[30] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása érdekében. Kérte továbbá az alperes első- és másodfokú perköltségben történő marasztalását, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló rÜkr. 3. § (2) bekezdés a) pontja, 3. § (5) bekezdése alapján határozta meg azzal, hogy jogi képviselője ÁFA fizetésére köteles.

[31] Előadta, hogy a joggal való visszaélés tilalmának megsértése körében arra hivatkozott, hogy az alperes azért szüntette meg a munkaviszonyát, mert az alperesi igazgatóság szerint (személy 3) részére üzleti titkokat képező információkat adott át, ezért az alperes megbízásokról esett el. A felmondás valódi oka, a létszámcsoökkentésnél való kiválasztás tényleges szempontja tehát (személy 3)-mal fennállt kapcsolata volt, amelyet az alperesi vitatásra tekintettel a felperesnek kellett bizonyítania.

[32] A Pp. 265. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségének eleget téve ennek bizonyítására tanúbizonyítást ajánlott fel, amely indítványok közül álláspontja szerint az elsőfokú bíróság (személy 2) és (személy 1) meghallgatását tévesen mellőzte, mint szükségtelent. A két meghallgatott tanú vallomásából egyrészt azt hangsúlyozta, (tanú 2) elismerte, hogy (személy 1) és (személy 2) ténylegesen folytatott olyan beszélgetést, amelyben a felperes munkaviszonyának megszüntetése okáról beszéltek és a társalgás során valóban felmerült (személy 3)-mal fennállt kapcsolata. Másrészt (tanú 1) tanúvallomása szerint e beszélgetés nemcsak „elmélkedés” volt, hanem (tanú 2), mint rendelkezésre álló információt mondta el a két másik személynek, hogy a felperest azért bocsátották el, mert (személy 3)-mal kapcsolatot ápolt. (Tanú 1) tanúvallomásában azt is előadta, hogy a két tanú volt olyan oktatáson, ahol az egész személyzet összegyűlt és ott is hangsúlyozták azt, hogy a felperes nem jó oldalon állt, nem jó barátságot választott, azaz céges szinten nyílt kommunikáció volt arról, hogy a felperes (személy 3)-mal fennállt kapcsolata volt a kiválasztás oka. Utalt arra, hogy önmagában az a körülmény, hogy a tanú nem közvetlenül észlel egy adott történetet nem alapozza meg vallomása irreleváns voltát. Értékelni kell az észlelés közvetlen vagy közvetett jellegét ugyan, de a közvetett jelleg nem eredményezi a tanúvallomás teljes figyelmen kívül hagyását.

[33] Mindezekre tekintettel a két személy tanúkenti kihallgatásának mellőzésével az elsőfokú bíróság releváns bizonyítást nem folytatott le, így ítélete megalapozatlan, a Pp. 276. § (5) bekezdésének megsértésével lényeges eljárási jogszabálysértést követett el, hiszen az Mt. 7. § (3) bekezdés a) pontja szerinti bizonyítási kötelezettségének csak e tanúk kihallgatásával tud eleget tenni.

[34] Álláspontja szerint a Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértésével tévesen értékelte az elsőfokú bíróság a munkaügyi jogvita körén kívül eső körülményként azt, hogy egy tapasztalatlan, betanulási fázisban lévő próbaidős alkalmazott elbocsátása nem okozott volna a cégnek gazdasági terhet, szemben azzal, hogy neki mondtak fel. Annak hogy az ő személye hogyan került kiválasztásra a létszámleépítésnél, a perben meghatározó jelentősége van, így mindenképpen vizsgálendő, hogy milyen munkavállalók mellett esett a felperes személyére a választás. E körben kiemelte, hogy a kihallgatásra került (tanú 3) sem tudta megjelölni, hogy miért rá esett a választás, amely nem bizonyítja az alperesi oldalon a felmondás és a felperes (személy 3)-mal fennállt kapcsolatának ténye közötti okozati összefüggés hiányát. Hivatkozott továbbá a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének tartalmára, az MK 95.

számú állásfoglalás, valamint az 5/2017. KMK vélemény megállapításaira és ezek alapján arra, hogy a megtorlósszerű joggyakorlás is joggal való visszaélést valósít meg.

[35] Mivel azonban álláspontja szerint a (személy 1) és (személy 2) tanúk kihallgatása nem mellőzhető, de nem képezheti a másodfokú eljárás tárgyát, az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 381. § és a Pp. 384.§ (2) bekezdés b) pontja alapján történő hatályon kívül helyezése indokolt.

[36] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására és a felperes perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. § 1) bekezdés a) pontja alapján kérte megállapítani azzal, hogy jogi képviselője ÁFA körbe tartozik.

[37] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból levont jogi következtetései helytállóak.

[38] A felperes fellebbezésében konkrét jogszabálysértést nem jelölt meg, megsértve ezzel a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontjában írt követelményt. A fellebbezés ugyanis hivatkozik bizonyos Pp. §-okra, azonban olyan konkrét fellebbezési állítás, kérelem nincs, amely megjelölné a támadott ítélet konkrét pontját és megjelölné, hogy az pontosan mely jogszabályhelyet sértene. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátaira tekintettel ezért a fellebbezés nem alapos és az nem foghat helyt.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[39] A fellebbezés alaptalan.

[40] Az ítéltábla az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, arra a peres felek maguk sem hivatkoztak, így felülbírálati jogkörének Pp. 370. § szerinti korlátai között járt el. E rendelkezés (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt jelenti, hogy a Pp. 371. § (1) bekezdésében foglaltak miatt korlátnak minősül – egyebek mellett – hogy a fellebbező fél milyen konkrét döntést kér a másodfokú bíróságtól atekintetben, hogy az mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét és ezt milyen okból tegye, továbbá, hogy a fellebbező milyen anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést jelöl meg fellebbezése alapjául. Azzal tehát, hogy a fellebbező milyen határozott kérelmet és milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Emellett lényeges korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

A joghatóság kérdése

[41] Az elsőfokú bíróság ítéletében joghatóságát az Nmjt. rendelkezései alapján állapította meg. Bár a felperes fellebbezése az ítélet ezen rendelkezését nem érintette, a bíróságnak hivatalból kell vizsgálnia, hogy törvény vagy nemzetközi egyezmény rendelkezése alapján nincs-e olyan körülmény, amelynek folytán más állam bíróságának kizárólagos joghatósága áll fenn (hasonlóan: Kúria Pfv.IV.20.937/2021/8., megjelent: BH2022. 125.). A másodfokú eljárásban a vizsgálatot a fellebbezés korlátaira tekintet nélkül kell elvégezni.

[42] A perre irányadó AZ EURÓPAI UNIÓRÓL SZÓLÓ SZERZŐDÉS ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ MŰKÖDÉSÉRŐL SZÓLÓ SZERZŐDÉS (a továbbiakban: EUMSZ), amelynek 288. cikke értelmében a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló az Európai Parlament és a Tanács 2012. december 12-i 1215/2012/EU rendelete (a továbbiakban: Brüsszel Ia. rendelet) közvetlenül alkalmazandó, így a kötelező európai jogi norma primátusa – figyelemmel az Nmjt. 2 §-ára is – az Nmjt. rendelkezéseivel szemben e körben érvényesül.

[43] Erre tekintettel a magyar bíróság joghatóságát nem az Nmjt. rendelkezései, hanem a Brüsszel Ia. rendelet 5. szakasz 21. cikk a) pontja alapozza meg, amelynek értelmében valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező munkaadó perelhető annak a tagállamnak a bíróságai előtt, amelyben lakóhellyel vagy székhellyel rendelkezik.

[44] Az elsőfokú bíróság tehát tartalmilag helyesen állapította meg a joghatóság fennállását.

A fellebbezés érdemében

[45] A felperes fellebbezésében a Pp. 381. §, valamint 384. § (2) bekezdés b) pontja alapján kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte.

[46] A Pp. 384. § (1) bekezdése ugyanakkor egyértelműen szabályozza, hogy az anyagi pervezetés hibája önmagában nem vezethet az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezéséhez, azaz az anyagi pervezetési hiba csak a Pp. 384. § (2) bekezdés b) pontjában írt feltételek fennállása esetén vezethet hatályon kívül helyezésre.

[47] A Pp. 384. § (2) bekezdés b) pontja az anyagi pervezetéssel összefüggő felülbírálati jogkör keretében teszi lehetővé a másodfokú bíróság számára, hogy a Pp. 369. § (4) bekezdésében meghatározott felülbírálati jogkörének gyakorlását követően az ítéletet hatályon kívül helyezze. Ezt a lehetőséget azonban csak arra az esetre tartja fenn, ha az ügy érdemében az a) pont alapján dönteni nem lehet. Az a) pont szerint azonban a másodfokú bíróság a 369.§ (4) bekezdésében meghatározott felülbírálati jogkörének gyakorlását követően az ügy érdemében a rendelkezésre álló adatok alapján a Pp. 383. § szerint dönt akkor is, ha a fél nyilatkozata és az elsőfokú eljárás szükség szerinti kiegészítése folytán az elsőfokú eljárásnak az ügy érdemi eldöntését befolyásoló hibája orvosolható [384. § (2) bekezdés a) pont ab) alpont]. Az előbbi jogszabályi rendelkezések alapján tehát anyagi pervezetési hiba esetén elsődleges az ügy érdemében történő döntés, szükség szerint az

elsőfokú eljárás hibájának orvoslásával és csak ezek lehetetlensége esetén kerülhet sor az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére.

[48] Mindezek előrebocsátása után az ítéltábla a következőket hangsúlyozza: anyagi pervezetési hiba az elsőfokú bíróság részéről nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság a 2024. május 2-án megtartott tárgyaláson az Mt. 7. § (3) bekezdésének megfelelően tájékoztatta a peres feleket arról, hogy a joggal való visszaélés tilalmának megsértésére alapított munkajogi igény esetén a felperesnek, mint az igény érvényesítőjének kell bizonyítania a tilalom megsértésének alapjául szolgáló tény, körülményt és a hátrányt, míg az alperesnek, mint a felmondási jogot gyakorlónak azt, hogy a felperes által bizonyított tény, körülmény és a hátrány között okozati összefüggés nem áll fenn. Az Mt. 64. § (2) bekezdés második mondatának megfelelően pedig tájékoztatta a peres feleket arról is, hogy az alperes, mint nyilatkozattevő bizonyítási érdekét képezi a felmondás indokai valóságának és okszerűségének bizonyítása.

[49] Anyagi pervezetési hiba hiányában a 369. § (4) bekezdés szerinti eljárás lefolytatása nem vált szükségessé, így az erre alapított Pp. 384. § (2) bekezdés b) pontja szerinti hatályon kívül helyezésnek sem volt helye. Ezért csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy esetleges anyagi pervezetési hiba esetén sem álltak volna fenn a hatályon kívül helyezés feltételei. A Pp. 369. § (3) bekezdés szerinti b) pontja szerinti felülbírálat keretében ugyanis a másodfokú bíróság a fél által az első- vagy másodfokú eljárásban hivatkozott tény megállapítására bizonyítást folytathat le és annak alapján a tényállást módosíthatja vagy kiegészítheti. E vonatkozásban tehát az elsőfokú eljárás esetleges hibája orvosolható lett volna.

[50] A felperes fellebbezésében ezen túlmenően hivatkozott az ítélet Pp. 381. § szerinti mérlegelhető hatályon kívül helyezésére is.

[51] A Pp. 381. §-ának alkalmazására akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási szabálysértést követett el, amelynek orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű és emiatt szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése. Ugyanakkor az erre irányuló fellebbezési kérelem kapcsán is irányadóak a Pp. 371. § rendelkezései vonatkozásában korábban már előadottak, azaz, hogy a döntés korlátját képezi az, hogy azt milyen okból kéri a fellebbező. A fellebbezési hivatkozások vonatkozásában az ítéltáblának azt kellett vizsgálnia, hogy azok megalapozzák-e a Pp. 381. §-ában foglalt konjunktív feltételeket.

[52] A felperes eljárási szabálysértésként hivatkozott (személy 1) és (személy 2) kihallgatásának elmaradása miatt a Pp. 276. § (5) bekezdés szerinti bizonyítás elrendelésének mellőzésével kapcsolatos rendelkezések megsértésére, annak kapcsán pedig, hogy az elsőfokú bíróság a munkaügyi jogvita keretein kívül esőnek ítélte, hogy neki mondtak fel és nem egy tapasztalatlanabb munkavállalónak a Pp. 279. § (1) bekezdés szerinti bizonyíték mérlegelési tevékenység megsértésére, mivel álláspontja szerint kiválasztásának döntő jelentősége van.

[53] Az ügy érdemére kihatást abban jelölte meg, hogy ezen eljárási rendelkezéseket betartva a keresetének helyt adó döntést kellett volna hozni.

[54] Az eljárási szabálysértés másodfokú eljárásban orvosolhatatlanságával és észszerűségével kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a tanúk meghallgatása nem mellőzhető, azonban a tanúbizonyítás a másodfokú eljárás tárgyát nem képezheti.

[55] Az ítéltáblának tehát a fellebbezés korlátaira figyelemmel e hivatkozások vonatkozásában kellett azt vizsgálnia, hogy azok megalapozzák-e a Pp. 381. §-ában foglalt konjunktív feltételeket. Kiemelendő, a konjunktív feltételek akár egyikének hiánya is kizárja a Pp. 381. § alkalmazásának lehetőségét.

[56] Az ítéltábla ennek kapcsán hangsúlyozni kívánja, hogy a fentebb a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkörrel kapcsolatban kifejtettek alapján téves a felperes azon hivatkozása, miszerint a tanúbizonyítás a másodfokú eljárás tárgyát nem képezheti, e felülbírálati jogkör ugyanis lehetőséget ad a másodfokú bíróság számára bizonyítás lefolytatására.

[57] A konjunktív feltételek közül tehát a másodfokú eljárásban orvosolhatatlanságot és az elsőfokú eljárás megismétlésének szükségességét a felperes nem tudta meggyőző indokkal alátámasztani, ami a fent kifejtettek szerint önmagában akadályozza az ítélet Pp. 381. § alapján történő hatályon kívül helyezésnek. Az előbbieket miatt nincs jelentősége a további feltételek teljesülésének azonban azokkal kapcsolatban az ítéltábla az alábbiakat jegyzi meg:

[58] Az elsőfokú bíróság eljárása során adott anyagi pervezetése, valamint ítélete [34] bekezdésében helytállóan idézte a joggal való visszaélés tilalmának megsértésére alapított munkajogi igény érvényesítése esetén irányadó, az Mt. 7. § (3) bekezdésében előírt bizonyítási szabályokat. Tévesen jutott azonban arra a következtetésre, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget.

[59] A joggal való visszaélés körében ugyanis a felperesnek csak a tény, körülményt és a hátrányt kellett bizonyítani. Ekörben az alapul szolgáló tény kapcsán hivatkozása az volt, hogy a korábbi kereskedelmi igazgatóval jó kapcsolatot ápolt, amelyet az alperes nem vitatott. A hátrány pedig nyilvánvalóan az, hogy a munkaviszonya megszüntetésre került, ami szintén nem volt vitatott. Ennek kapcsán tehát a felperest további bizonyítási kötelezettség nem terhelte, így az általa megjelölt (személy 1) és (személy 2) tanúkenti kihallgatásának mellőzésével az elsőfokú bíróság a Pp. 276. § (5) bekezdése szerinti szabályt nem szegte meg. A felajánlott bizonyítás ugyanis – többek között – akkor is szükségtelen, ha a bizonyítandó tény valósága felől a bíróság már egyéb bizonyítékok alapján meggyőződött. Mindezekre tekintettel eljárási szabálysértés a felperes hivatkozása szerinti okból a tanúk kihallgatásának mellőzése miatt nem állapítható meg.

[60] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással kapcsolatos Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti bizonyíték-mérlegelő tevékenységet és az abból levont jogi következtetést a másodfokú bíróság nem a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárásjogi, hanem a Pp. 369. § (3) bekezdés szerinti anyagi jogi felülbírálat keretében vizsgálhatja az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem esetén.

[61] Miután a felperes megváltoztatás irántifellebbezési kérelmet nem terjesztett elő, a fellebbezésben sérelmezett bizonyíték-mérlegelési tevékenységet a másodfokú bíróság nem vizsgálhatta. Mindezek alapján az ítéltábla nem vizsgálhatta a felperes fellebbezésében foglalt azon hivatkozást, hogy milyen okból került éppen az ő személye kiválasztásra a létszámcsoökkentés kapcsán.

[62] Tekintettel arra, hogy a felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül kizárólag az ítélet hatályon kívül helyezését kérte, amely a fent kifejtettek alapján megalapozatlan volt, az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 382. §-a alapján helybenhagyta.

[63] A felperes fellebbezése alaptalannak bizonyult, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperes perköltségének megfizetésére. A perköltség mértékét az Ükr. 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján 42 150 forint + ÁFA összegben állapított meg.

[64] A felperest megillető személyes illetékmentességre figyelemmel az ítéltábla megállapította, hogy a feljegyzett másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad [Pp. 83. § (1) bekezdés, 102. § (6) bekezdés; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja, 39. § (1) bekezdés, 46. § (1) bekezdés, Pp. 102. § (6) bekezdés].

[65] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján fellebbezésnek helye nincs.

Szeged, 2026. március 17.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.
s.k.

Dr. Telegdy Gergely s.k.

Dr. Bálint Attila

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró